

เพชรอำนักบิษย์

KOREAN #1
BESTSELLER

Mystery

꽃이 피는 문앞에

ความลับใน บ้านไลแลค

คนที่คุณคิดว่ารู้จักเขาดี
บางทีคุณอาจจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย

ซงซ็อ เขียน
ภัททิรา แปล
พิมพ์ครั้งที่ ๑

ความลับในร้านไลแลค
พิชฌัญญา ๗๕๕

บรรณาธิการ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๕๙๕๙ ต่อ ๕๙๖๔, ๕๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๕๓๕-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๕-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

THE RED LILAC by Song Si-Woo
Copyright © 2014 by Song Si-Woo
Original edition published by SIGONGSA Co., Ltd.
Thai edition (พิชฌัญญา ๗๕๕) arranged with Youbook Agency, China and
Arka Interights Agency

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดบริดจ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ไม่ว่าวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตามพระราชบัญญัติ
และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ขงชื่อ:

ความลับในร้านไลแลค / ขงชื่อ: เขียน: ภัททิรา แปล จาก (พิชฌัญญา ๗๕๕) - กรุงเทพฯ:
แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.
(8), 276 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 600)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-183-235-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฐะณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระอร • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, สิทธิกานต์ ผลงาม ผู้ช่วยผู้
อำนวยการ ศศพร สนิชวรรณะ
บรรณาธิการ พิมพ์ชนก แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรรณก ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมดดาต

บทนำ

ชายชราคนนั้น สวมเสื้อแจ็กเก็ตสำหรับปีนเขาและหมวก
บักเก็ต เขาอายุราวเจ็ดสิบปี แก้มที่ซบตบจนเห็นกระดูกและคิ้วเรียวยาว
ทำให้เขาดูดุดัน ซูบินจำใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยนี้ได้ เขาจ้องมองเธอ
จากที่นั่งแถวหลังสุดของหอประชุมเมื่อครู่ ทุกครั้งที่เธอหันไปมองผู้ฟัง
เธอจะรู้สึกถึงสายตาของชายชราที่จ้องมองเธอเขม็งเสมอ

นอกหน้าต่างบานที่อยู่ด้านหลังชายชราคนนั้นมีหิมะโปรยปราย ถ้า
มองลงไปด้านล่างจะเห็นว่าหิมะสีขาวทับถมอยู่บนหลังคารถทุกคันที่จอด
อยู่ในลานจอดรถของห้องสมุดประชาชนแห่งนี้ ซูบินล้วงเข้าไปในกระเป๋า
เสื้อโค้ตแล้วกำกุญแจรถที่ใส่ไว้ข้างในครั้งหนึ่งก่อนจะปล่อยมือ ฮีตเตอร์
ที่อยู่บนศีรษะเธอเป่าลมออกมาพอดีพร้อมกับเสียงเบา ๆ

ซูบินกับชายชราสบตากันพอดี

“ตามหาผมหรือครับ”

ชายชราถอดหมวกออกแล้วผุดลุกขึ้นจนอยู่ในท่ากึ่งยืนกึ่งนั่งพลาง
เอ่ยปากถาม เส้นผมสีขาวปวยหนึ่งตกลงมาบนหน้าผากที่เถิกขึ้นไปจนคล้าย
รูปนกนางนวลกางปีก

ความลับในบ้านไลแลค

“ไม่ใช่ค่ะ” ซูบินวางกระเป๋าถือลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามชายคนนั้น
“คุณเป็นคนอยากพบฉันไม่ใช่หรือคะ”

เธอหมายความว่าคนที่ตามหาไม่ใช่เธอ แต่เป็นเขาต่างหาก

ชายแก้มตามมารยาทก่อนจะยื่นมือให้จับ

“ดีใจที่ได้เจอกัน ผมชื่อโคโยงดู”

ซูบินเพิ่งเคยได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก เธอดันกระเป๋าถือไปขีดพนักเก้าอี้
แล้วนั่งลงด้านหน้า หันไปมองแผ่นพับที่อยู่บนโต๊ะ คนที่ชื่อโคโยงดูนี้คง
จะถือแผ่นพับนี้ระหว่างรอ เพราะผิวหน้าที่เคลือบด้วยพลาสติกมุมหนึ่ง
เกิดรอยยับย่น

*วิทยาลัยประชาชน ชั่วโมงที่ ๒ - รีดราม่า (Re-drama) โดย
ฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม**

ด้านล่างชื่อหัวข้อการบรรยายมีรูปของซูบินใส่เสื้อคอจีนกำลังยกนิ้ว
ขึ้นมาหนึ่งนิ้ว เธอเพิ่งบรรยายตามหัวข้อในแผ่นพับนี้เสร็จและออกมาจาก
หอประชุมของห้องสมุดประชาชน ระหว่างจัดเอกสารการบรรยายใส่กระเป๋า
อยู่นั้น บรรณารักษ์หญิงที่รับผิดชอบโครงการวิทยาลัยประชาชนของ
ห้องสมุดแห่งนี้ก็เดินเข้ามาบอกว่า มีคุณตาคนหนึ่งอยากเจอเธอสักครู่
ท้ายประโยคบรรณารักษ์พูดเสียงแผ่วเบาคล้ายลังเล อาจเป็นเพราะว่า
บรรณารักษ์คนนี้เป็นคนจัดตารางการบรรยายครั้งนี้ให้ซูบิน ซึ่งก่อนหน้านี้
ต้องพูดคุยกันทางโทรศัพท์อยู่หลายครั้ง ซึ่งทุกครั้งเธอต้องลำบากใจกับ
ความเจ้าระเบียบของซูบิน จนรู้ว่าถ้าไม่ใช่เรื่องที่ตกลงกันมาก่อน ซูบิน
จะไม่ยอมทำตามแน่ บรรณารักษ์สาวบอกต่อว่า คุณตาอยู่ที่ห้องพัก
ชั้นสองของห้องสมุด จังหวะนั้นซูบินขัดขึ้นว่า “ถ้าเขามีคำถามก็น่าจะบอก
ให้มาหาฉันที่นี่สิ” คนที่เคยอ่านหนังสือของซูบินและเข้ามาฟังการบรรยาย
ส่วนใหญ่จะเป็นคนหนุ่มสาววัยยี่สิบหรือสามสิบ ซึ่งโดยมากเป็นคน
มักจะสำรวจตัวเองว่าอยากประสบความสำเร็จหรือไม่ และต้องทำอะไรบ้าง

*Pop Culture Critic คือ ผู้แสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ละครหรือรายการ
บันเทิงต่างๆ ซึ่งเป็นที่นิยมของคนในสังคมในแต่ละช่วงเวลา

เพื่อก้าวไปถึงความสำเร็จนั้น ซูบินจึงไม่รู้จะพูดอะไรกับคนแก่ บรรณารักษ์
 ลนลานขึ้นมาก่อนจะพูดต่อ “เขาบอกว่าเกี่ยวกับบทความที่คุณเขียนลง
 หนังสือพิมพ์นี่ค่ะ แล้วเขาก็เคยเป็นตำรวจด้วย”

คำพูดสุดท้ายของบรรณารักษ์ทำให้ซูบินหยุดและเดินมาที่นี้
 “รับกาแฟสักแก้วไหมครับ”

ย็องดูล้างมือเข้าไปจับเหรียญในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตสำหรับปีนเขา
 แล้วถาม แต่ซูบินส่ายหน้าปฏิเสธพลางถามว่า

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือคะ”

ดวงตาเรียวยาวของย็องดูจ้องมองซูบิน เธอมีท่าทีระมัดระวังตัว
 แทนที่จะนอนหม่อมตามมารยาท ย็องดูเห็นดังนั้นก็หัวเราะออกมา

“ไม่หรอก ไม่นะอย่างนั้น...ยุ่งอยู่หรือครับ” ย็องดูลุกขึ้นแล้วเดินไปยัง
 ตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติที่ตั้งอยู่ด้านหลัง “ดื่มกาแฟดำหรือเปล่า เด็กสาว
 สมัยนี้เขาดื่มนะ”

ย็องดูกดกาแฟออกมาหนึ่งแก้วแล้ววางตรงหน้าซูบิน ก่อนจะนั่งลง
 ที่เดิมอีกครั้ง ซูบินเลิกตั้งท่าระแวงระวังแล้วทำเป็นหยิบกาแฟขึ้นมาจิบ

“เห็นบอกว่าคุณเคยเป็นตำรวจหรือคะ”

“ใช่ครับ เมื่อปี ๑๙๘๔ ผมประจำที่ป้อมตำรวจแขวง D”

ย็องดูพูดขณะค้นซองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ

ซูบินนึกถึงข้อความที่เขียนลงในบล็อกรักของเธอที่ว่า รอการติดต่
 จากคนที่เคยอาศัยอยู่บริเวณบ้านเลขที่ ๗๔-๕๔ แขวง D เขตอินพย็อง
 เธอเขียนข้อความนั้นขึ้นเพื่อขอความช่วยเหลือในการเขียนบทความลง
 หนังสือพิมพ์ เธอคิดว่าถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ และไม่คาดหวังว่าจะได้ผลจริง ๆ แต่
 เธอกลับจำไม่ได้ว่าในบ้านไคแลคมีตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับตำรวจอาศัย
 อยู่ด้วย

“ผมเห็นไอ้เนี่ยเลยคิดว่าต้องเจอคุณให้ได้ แล้วก็รู้ว่าคุณกำลังจะมา
 บรรยายที่ห้องสมุดนี้ ซึ่งเป็นห้องสมุดที่ผมแวะมาบ้างบางครั้งพอดี”

ย็องดูหยิบหนังสือพิมพ์ที่พับเป็นสองทบออกจากซองเอกสารแล้ว
 ยื่นให้ซูบินดู

“แล้วผมก็เป็นพวกชอบโผล่ไปหาโดยไม่ได้นัดล่วงหน้าครับ”
ซูบินกางหนังสือพิมพ์ที่บรรจงตัดมาเฉพาะบทความที่เธอเขียน เป็น
บทความที่ห้าซึ่งตีพิมพ์ไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ๕

เสี่ยงชีวิตเพื่อความอบอุ่น

ร้านขายข้าวสารมักจะมีถ่านอัดขายด้วย ฉันยังจำภาพ
ของคุณลุงร้านขายข้าวสารที่บินจักรยานมาส่งถ่านอัดหนัก ๆ
ได้ดี คุณลุงจะบู๊ไม่กระดานลงในรถเข็นก่อนจะนำถ่านอัดเทิน
กันไว้จนสูง จากนั้นก็พุ่งรถเข็นเข้ากับท้ายรถจักรยานที่ขึ้นมา
ตามทางในซอยที่เป็นเนินชัน ฉันยังจำได้ว่าฉันเห็นแบบนี้
ที่ไร้มักจะหวาดเสียวทุกที กลัวคุณลุงจะเสียการทรงตัว
จนรถล้ม แล้วถ่านอัดก็คงจะหล่นลงมาแตกกระจายหมด

ถ่านอัดชนิดนี้เรียกว่า ถ่านแก้ว^๒ น่าสนใจเชื้อเพลิง
ชนิดนี้เพราะช่วยให้บ้านอบอุ่นในฤดูหนาว ไร้อันของมัน
จะวิ่งผ่านช่องว่างใต้พื้นบ้าน ถ้าใครซื้อถ่านอัดนี้มาเก็บไว้ใน
ห้องเก็บของก่อนฤดูหนาวจะมาเยือนได้เป็นจำนวนมากก็จะ
รู้สึกอุ่นใจ ที่บ้านไลแลคก็มีห้องเก็บถ่านอัดที่หึ่งห่าครอบครว
ใช้ร่วมกันอยู่ด้วยเช่นกัน ถ่านอัดถือเป็นของใช้จำเป็นที่ล้ำค่า
พอ ๆ กับข้าวสาร (อาจจะเพราะเหตุนี้ ร้านขายข้าวสารจึงขาย

^๒ หรือคูกัทัน เป็นถ่านก้อนกลมขนาดประมาณฝ่ามือ และมีแก้วตามชื่อ

ถ่านอัดด้วย) ภายในห้องเก็บถ่านอัดจะถูกขีดเส้นแบ่งเขต
ที่วางถ่านอัดของแต่ละครอบครัวเอาไว้ได้อย่างชัดเจน

เตาเผาถ่านอัดจะอยู่ในห้องครัว ถ้าใส่ถ่านอัดที่จุดไฟแล้ว
เข้าไป ไร่ร้อนและควันจะวิ่งผ่านช่องว่างใต้พื้นบ้านไปออก
ที่ปล่องไฟ ทำให้อุณหภูมิจนในบ้านอบอุ่นขึ้น ช่องว่างใต้พื้นบ้าน
กับเตาไฟจะเชื่อมต่อกัน ห้องครัวจึงอยู่ต่ำกว่าพื้นบ้าน
ฉันมักจะนั่งลงบนพื้นบ้านเพื่อใส่รองเท้าแตะแล้วค่อยลงไป
เดินในห้องครัว ระหว่งพื้นของตัวบ้านกับห้องครัวถือว่าสูง
มากสำหรับเด็กอายุเจ็ดขวบ พื้นห้องครัวเป็นซีเมนต์จึงเปียก
อยู่เสมอ เวลาแม่ใส่รองเท้าพลาสติกเดินไปมาบนพื้นห้องครัว
และๆ จะดัง *แฉะๆ* ตลอด

ทุกเช้าแม่จะตักน้ำที่ตั้งไว้บนเตาไฟใส่อ่างที่ทำจาก
นิกเกิล น้ำร้อนสองขันเพียงพอให้ฉันกับพี่ชายใช้ล้างหน้า
มือ เท้า และแปรงฟัน เตาไฟไม่ได้ใช้ต้มน้ำเพียงอย่างเดียว
แต่ยังใช้เผาของกินเล่นในฤดูหนาวอย่างพวกมันฝรั่งหรือมัน
หวานด้วย บางครั้งเราตีไข่ขาวจนขึ้นฟูแล้วนำมาอบเป็นขนม
คัสเทลลา^๓ ในเตาไฟได้ด้วย เวลาแม่จะดูว่าแป้งที่ตีเซตตัวดีพอ
หรือยัง ก็มักจะจับขามผสมแป้งคว่ำลงบนหัว

ในฤดูหนาวจะต้องตื่นตั้งแต่เช้ามืดเพื่อเปลี่ยนถ่านอัด
ถ่านอัดจะถูกวางซ้อนกันสองชั้นอยู่ในเตาไฟ โดยถ่านก้อนใหม่
จะอยู่ด้านบน เวลาเติมถ่านจะใช้ไม้คีบถ่านด้านบนออกมา
วางบนพื้นก่อน แล้วค่อยคีบถ่านด้านล่างที่เผาไหม้หมดแล้ว
ออก เสร็จแล้วคีบถ่านที่คีบออกมาวางบนพื้นใส่เข้าไปในเตา
อีกรอบ ก่อนจะวางถ่านอัดก้อนใหม่สีดำเมี่ยมลงไปด้านบน

^๓ขนมเค้กที่มีลักษณะคล้ายฟองน้ำ ทำจากแป้ง ไข่ น้ำตาล และน้ำเชื่อม มีแหล่ง
กำเนิดมาจากประเทศโปรตุเกส ขนมจะนุ่มมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอัตราตีไข่ขาวให้ขึ้นฟูจนสามารถ
คว่ำขามที่ใช้ตีแล้วไข่ขาวไม่ไหลลงมาได้

ความลับในบ้านไลแลค

เวลาวางต้องกะให้รูทั้งเก้าของถ่านอัดก้อนบนและก้อนล่างตรงกันหมด ไฟจึงจะติดดี ถ้าใช้เวลาขยับปรับรูทั้งเก้าให้ตรงกันนานเกินไปจะแสบหูแสบตาเพราะไอร้อนและแก๊สที่ออกมาจากถ่านอัด

ตอนเช้าในฤดูหนาว ซากถ่านอัดสีขาวจะวางซ้อนกันไว้จนสูงอยู่ตามตรอกซอกซอยต่างๆริมทางเดิน วันไหนหิมะตก ซากถ่านอัดเหล่านี้จะถูกหุบโรยบนถนนเพื่อป้องกันไม่ให้พื้นจับตัวเป็นน้ำแข็งจนลื่นแล้วเกิดอุบัติเหตุ สำหรับเด็กๆ ซากถ่านอัดถือเป็นของเล่นที่หาได้ง่าย แค่จับมาโยนเตะหรือขว้างใส่กันก็สนุกแล้ว นอกจากนี้ยังนำมาใช้ทำตุ๊กตาหิมะได้ด้วย แค่นำซากถ่านอัดไปกลิ้งบนพื้นให้หิมะติด ตุ๊กตาหิมะตัวนั้นก็จะเป็นได้ง่ายเหมือนมันเป็นกระดุกของตุ๊กตาหิมะก็ว่าได้

แต่อีกด้านหนึ่งถ่านอัดก็ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เหมือนกัน นั่นคือ อาจจะทำให้คนในบ้านถูกรุมควั่นด้วยแก๊สจากถ่านอัดจนเสียชีวิต เวลานอนหลับแก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์ที่เกิดจากถ่านอัดอาจไหลผ่านรอยแยกของพื้นบ้านหรือช่องตามขอบประตูเข้าไปในห้องจนทำให้คนที่อยู่ในห้องนั้นถูกรุมควั่นจนเสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ตามข้อมูลทางสถิติแล้ว แค่ในปี ๑๙๙๔ ปีเดียว หัวเกาหลิไต้มีผู้เสียชีวิตจากการถูกรุมควั่นด้วยแก๊สจากถ่านอัดมากกว่า ๔,๒๐๐ คน ว่ากันว่าครึ่งหนึ่งของชาวโศลที่เสียชีวิตในฤดูหนาวมีสาเหตุมาจากการถูกรุมควั่นด้วยแก๊สจากถ่านอัด หนังสือพิมพ์ในต่อนั้นต่างเรียกแก๊สจากถ่านอัดว่า “แก๊สฆาตกร” และในหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีข่าวเกี่ยวกับครอบครัวที่อาศัยอยู่ในกระท่อมโกโรโกโสหรือห้องเช่าเก่าๆ ที่เสียชีวิตยกครอบครัวเพราะถูกรุมควั่นด้วยแก๊สจากถ่านอัดให้เห็นอยู่บ่อยๆ

เมื่อมองย้อนกลับไปที่พบว่า ไอร้อนจากเตาเผาถ่านอัดสมัยนั้นถือว่าอันตรายมากจริง ๆ นอกจากนี้ โครงสร้างบ้านแบบโบราณที่สร้างติดกันอย่างแออัด ทั้งยังมีพื้นบ้านที่อาจจะผุพังจนเกิดรูรั่วที่มองไม่เห็นเมื่อไหร่ก็ได้ อีก หรือแม้กระทั่งเตาไฟที่ตั้งอยู่ใกล้กับประตูห้องมาก ๆ ซ้ำเป็นสภาพแวดล้อมที่น่ากลัว เรียกได้ว่าเป็นการเอาชีวิตมาเสี่ยงกับความอบอุ่นก็ว่าได้ เมื่อใครในหมู่บ้านหรือคนรู้จักตายจากการถูกรุมควันด้วยแก๊สจากถ่านอัด คนก็จะบอกเล่าต่อ ๆ กันจนเหมือนเป็นเรื่องปกติ แถมยังมีคนอื่นไม่น้อยที่ต้องลุกขึ้นมาตีมน้ำตอง ผักเปรี้ยว ๆ ด้วยเชื่อว่าจะช่วยให้อายจากอาการเมาแก๊สจากถ่านอัดได้ อุบัติเหตุแก๊สจากถ่านอัดจึงถือเป็นโศกนาฏกรรมสำหรับชาวเกาหลีในยุคนั้น

บ้านโลแลคก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงจากโศกนาฏกรรมนี้ไปได้ พี่ยองดัล พี่ชายที่อยู่ห้องหลังบ้านก็เสียชีวิตตอนหลับเช่นกัน ฉันยังจำเช้าวันนั้นได้ พอฉันเห็นพวกผู้ใหญ่ยืนพูดคุยกันอยู่หน้าห้องหลังบ้านก่อนกินมื้อเช้า ฉันก็รู้สึกว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นมาแน่ คุณลุงเจ้าของบ้านนั่งนิ่งอึ้งอยู่ใต้ต้นโลแลค เขาอาศัยอยู่อีกบ้านซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้านโลแลคหลังนี้ และรู้จักกับพี่ยองดัลมาก่อน บางครั้งเวลามาที่บ้านโลแลค คุณลุงเจ้าของบ้านก็เข้าไปคุยกับพี่ยองดัลในห้องอยู่พักใหญ่ บางครั้งก็เรียกพี่ยองดัลออกไปตีไม้ด้วยกันก่อนพามาส่ง พอแก่รู้ว่เด็กหนุ่มที่สนิทสนมกันตายไปอย่างกะทันหัน จิตใจของคุณลุงคงว่าวุ่นมาก

พี่ยองดัลไม่เหมือนนักศึกษาทั่วไป เขามักจะขังตัวเองอยู่ในห้องเสียบเป็นส่วนใหญ่ บางวันอยู่เสียบ ๆ ในห้องจนไม่รู้ว่อยู่หรือไม่อยู่กันแน่ แม้แต่พี่เจ้าสาวที่อยู่เรือนหลังเล็กในอาณาเขตเดียวกันก็ยังไม่ค่อยได้ยินเสียงของเขาเลย ซึ่งพี่เจ้าสาวนี่เป็นคนรับจ้างดูแลเรื่องอาหารส่งให้เป็นรายเดือน

ความลับในบ้านไลแลค

เวลาที่เจ้าสาวยกสำรับอาหารมาเรียกหน้าห้อง พี่ย็องดัลจะเปิดประตูออกมารับแล้วรีบกลับเข้าไปรากับจะรีบหนี นั่นยังจำภาพของพี่ย็องดัลตอนแอบเอาจานซามที่กินเสร็จแล้วมาวางไว้ในห้องครัวของเรือนหลังเล็กแล้วนั่งเล่นอยู่ตรงหินที่ปักทำหน้าบ้านได้อยู่เลย

“พอหนุ่มห้องหลังบ้านนะ มหาวิทยาลัยก็ไม่ไป...อยู่แต่ในห้องคนเดียว ไม่รู้ว่าวันๆอ่านหนังสือ นอนหลับ หรือนั่งมองผนังเฉยๆกันแน่”

“คงเบื่อการประท้วง” นะ เห็นว่าเรียนกฎหมายนะ คราวก่อนลุงเจ้าของบ้านเล่าว่า คนในครอบครัวเขามีคนที่ประสบความสำเร็จด้านกฎหมายด้วยนะ”

“เดี๋ยวนี้เด็กมหาวิทยาลัยเขาไปเรียนกันที่ไหน วันๆเอาแต่ประท้วงจนสะบักสะบอมกันไปหมด แบบนี้อยู่บ้านซะยังจะดีกว่า”

คำพูดเหล่านั้นเป็นเพียงการคาดเดาของคนในบ้านไลแลค แต่พี่ย็องดัลก็เป็นคนไม่ชัดเจนจริง ๆ กระนั้นเมื่อลองนึกทบทวนดูแล้วก็พบว่าพี่ย็องดัลก็มีด้านที่เป็นมนุษย์เหมือนคนอื่น อย่างตอนอุตุลกับอูยอง สองพี่น้องที่เป็นลูกของคนขายผลไม้ซึ่งอยู่ในเรือนหลังเล็กออกมาเล่นระหว่างรอพ่อแม่กลับบ้าน พี่เขาเห็นคังนึกส่งสาร จึงพาไปเล่นที่ห้องตัวเองด้วย หรืออย่างตอนกลางวัน เวลาเห็นที่เจ้าสาวย้ายของหนัก ๆ ก็รีบวิ่งเข้าไปช่วย ถ้าถึงวันที่ต้องสูบล้อมก็รับหน้าที่

“ช่วงทศวรรษ ๑๙๕๐ ในประเทศเกาหลีได้มีการประท้วงบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวมกลุ่มนักศึกษาเพื่อต่อต้านรัฐบาลทหาร ซึ่งในตอนนั้นมีช็อนดุษวันเป็นประธานาธิบดี ซึ่งเขาเป็นอดีตหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับของกองทัพสาธารณรัฐเกาหลีที่เข้ามายึดอำนาจจากประธานาธิบดีชเวกยูฮา ประธานาธิบดีที่มาจากการเลือกตั้งคนแรก หลังจากที่ได้ถูกปลดออกจากการปกครองของผู้เผด็จการอย่างปาร์คจ็องฮีเกือบ ๑๘ ปี

รองน้ำจนเต็มถังแล้วหิ้วไปให้คนงานล้างบ่อเกรอะหลังสู้บเสร็จ
แม่พี่ย็องดัลจะไม่ค่อยพูดและเก็บเนื้อเก็บตัว แต่ความจริง
เขาดูเป็นคนอ่อนไหวและสุภาพ แล้วเบื้องลึกของเขาที่ไม่เคย
เปิดเผยมีอะไรซ่อนอยู่กันแน่

หลังพี่ย็องดัลตายไปอย่างน่าเสียดาย บ้านโกลแลค
ก็เข้มงวดกับการใช้ถ่านอัดมากขึ้น เวลาพวกผู้ใหญ่ออกไป
เปลี่ยนถ่านอัดก็มักจะนึกถึงพี่ย็องดัลและตื่นตัวกันอยู่พักใหญ่
ส่วนตัวฉันยังจำได้ดี และนึกถึงพี่ย็องดัล ชายหนุ่มห้อง
หลังบ้านที่เอาชีวิตตัวเองมาเสี่ยงกับความอบอุ่นได้อยู่เสมอ

<จบตอนที่ ๕>

“ฉันรู้ค่ะ”

ซูบินวางเศษกระดาษหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะแล้วพูด เธอคาดไว้แล้ว
และคิดว่าควรพูดออกมาก่อนจะดีกว่า

“ว่า...”

“พี่ย็องดัลไม่ได้ตายด้วยอุบัติเหตุ แต่เป็นการฆ่าตัวตาย”

ย็องดูทำสีหน้าเหมือนกำลังนึกสนุก

“แล้วทำไมคุณถึงเขียนเหมือนว่าเขาตายเพราะอุบัติเหตุล่ะครับ”

ซูบินหยุดคิดครู่หนึ่ง เธอควรจะพูดว่าเธอจำได้ไม่ชัดเจนหรือการ
เขียนบทความนั้นยากแค่ไหนให้ชายชราที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกฟังหรือเปล่า
หรือควรขอโทษในความบกพร่องของการหาข้อมูลและยอมรับว่าเป็นความ
ผิดพลาดของเธอเองกันแน่ แต่ทำไมเธอต้องทำเช่นนั้นด้วยล่ะ

“ตอนเขียนบทความชิ้นนี้ ฉันยังไม่แน่ใจว่ามันเป็นอุบัติเหตุหรือการ
ฆ่าตัวตาย เพราะเป็นเรื่องตั้งแต่ฉันยังเด็ก”

“แล้วตอนนั้นรู้ชัดแล้วหรือครับว่าเพราะอะไร”

ย็องดูซັกไซ้ ทำเอาซูบินไม่สบายใจเพราะรู้สึกเหมือนกำลังถูกไล่ต้อน

“คุณรับผิดชอบคดีของพี่ยองดัลหรือคะ”

ยองตุนิ่งแล้วหันกลับไปเรียวลีเกอคุนนั้นลงครู่หนึ่ง จากนั้นอดีตตำรวจก็ยกมือขึ้นโบกราวกับไล่แมลงที่บินมาทวงตรงหน้า

“เอ่อ ขอโทษครับ ความจริงผมไม่ควรจะถามแบบนี้ออกมาเลย... ไซ่ครับ ผมรับผิดชอบคดีของคุณไซ่ยองดัล ผมเคยไปบ้านไลแลค แล้วผมก็อาศัยอยู่แถวนั้นด้วย ผมอ่านบทความของคุณสย็อนตั้งแต่ตอนที่หนึ่ง จำได้ว่าเป็นเรื่องราวในบ้านที่ไซ่ยองดัลอาศัยอยู่ ผมเองก็น่าจะเคยเห็นคุณสย็อนตอนเด็กๆ ด้วย แต่นึกไม่ออกเลย”

“คุณมาพบฉันเพื่อบอกว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุหรือคะ”

ซูบินเลี้ยงชีพด้วยการเขียนบทความและการบรรยาย หลังจากยึดอาชีพนี้ก็มักจะมีคนที่ยากบอกรถึงจุดผิดพลาดในบทความที่เธอเขียนหรือคำที่เธอพูดอยู่เสมอ คนเหล่านั้นไม่ได้สำคัญต่อซูบินเลย แต่สำหรับพวกเขาแล้ว ดูเหมือนการทำเช่นนั้นจะเป็นเรื่องสำคัญมาก

“ไม่รู้สิครับ ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก...ขอโทษนะครับ ผมขอถามอย่างหนึ่ง ทำไมคุณถึงคิดว่าไซ่ยองดัลฆ่าตัวตายล่ะครับ”

“หลังจากบทความนี้ตีพิมพ์ออกไปแล้ว แม่ฉันก็บอกว่าพ่อหนุ่มห้องหลังบ้านฆ่าตัวตาย เห็นว่าเขาถ่านอัดไปวางไว้ในห้องนะคะ” ซูบินมองอดีตตำรวจชรา “ตอนนั้นแม่เลยถูกตำรวจสอบสวนด้วยคะ”

“แม่ของคุณคือผู้หญิงสาว ๆ ที่มีลูกและอยู่ในเรือนหลังใหญ่ไซ่ไหม”

ปีนนี่แม่อายุครบหกสิบปีพอดี พอซูบินได้ยินคนเรียกแม่ว่าผู้หญิงสาวที่มีลูกจึงรู้สึกแปลก ๆ จะว่าไปแม่ของเธอตอนนั้นอายุน้อยกว่าเธอตอนนี้ซะอีก

“คะ”

“ตำรวจที่ไปพบแม่ของคุณคือผมเองล่ะครับ ถ้าผมจำไม่ผิด แม่ของคุณเป็นคนแจ้งความด้วยไซ่ไหมครับ”

“เห็นว่าอย่างนั้นนะคะ”

“งั้นผมขอเล่าบ้างนะ ผมเกษียณมาเจ็ดปีแล้ว ตอนเป็นตำรวจผมอยู่ที่ป้อมตำรวจเกือบตลอดเวลา แล้วก็มีโอกาสได้สืบสวนสอบสวนคดี

ต่าง ๆ อยู่บ้าง ซึ่งก็มีอยู่สองสามคดีที่ผมยังสงสัย...หรือไม่ก็จบลงแบบ
คลางแคลงใจ เช่นคดีนี้”

“สงสัยหรือคะ”

ซูบินถาม คำว่าสงสัยกระตุ้นให้ซูบินอยากรู้ เพราะเธอตีความหมาย
มันออกมาว่า ยังมีความจริงอีกด้านซ่อนอยู่ ย็องดูยิ้มอย่างพอใจแล้วพูดต่อ

“มันก็เป็นอย่างที่คุณเขียนนั่นแหละครับ สมัยนั้นอุบัติเหตุกรรมควัน
ด้วยแก๊สจากถ่านอัดเกิดขึ้นบ่อยจนกลายเป็นเรื่องปกติ แต่ละวันในฤดูหนาว
มีคนตายเพราะแก๊สจากถ่านอัดไม่รู้กี่รายต่อกี่ราย บางรายก็เป็นการฆ่า
ตัวตายจริง ๆ แต่ผมเพิ่งเคยเห็นแบบโซย็องดัลเป็นครั้งแรก ความจริง
เป็นยังไงคุณรู้ไหม ถ่านอัดไม่ได้อยู่ในห้องนะ แต่ประตูห้องแง้มไว้
ประมาณห้าเซนติเมตร แล้วถ่านอัดก็ถูกวางไว้บนหินที่ปักเท้าตรงทาง
เข้าห้อง น่าสงสัยใช่ไหมล่ะ”

ซูบินจินตนาการตาม แก๊สจากถ่านอัดที่ติดไฟแล้วคงจะค่อย ๆ ลอด
เข้าไปตามช่องประตูที่เปิดแง้มไว้ จนเต็มห้อง พลังส่งสัญญาณว่า *จงตาย*
จงตายไปซะ แล้วคนในห้องก็ตายไปโดยไม่รู้ตัวเลย

“จดหมายสั่งเสียก็ไม่มี แล้วเท่าที่ผมสอบสวนมา เขาก็ไม่มีเหตุผล
อะไรที่จะต้องฆ่าตัวตายด้วย แม้ว่าผมจะไม่ได้สืบในส่วนของมูลเหตุจูงใจ
ก็ตาม”

“ยังไงนะคะ...ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่คุณพูดคะ”

อดีตตำรวจยกนิ้วชี้ขึ้นมาหนึ่งนิ้ว

“คนที่ฆ่าตัวตายเขาไม่ทำแบบนี้กันหรอกครับ คนที่จะฆ่าตัวตาย
ต้องเอาถ่านอัดไปวางไว้ในห้องเลยสิ”

“หมายความว่ามีคนฆ่าโซย็องดัลหรือคะ”

พอซูบินถาม มือของย็องดูก็ยกค้างอยู่ที่ลั่นเทา

“ไม่รู้สิครับ ผมแค่รู้สึกว่ามันแปลก ๆ ให้ผมบอกไหมว่าผมรู้สึกยังไง
ตอนเห็นที่เกิดเหตุครั้งแรก ผมคิดว่าใครบางคนกำลังลั่น”

“ลั่นหรือคะ”

“สมมุติว่าเป็นการฆาตกรรม ทำไมคนร้ายถึงไม่เลือกวิธีที่ดีกว่านี้

ความลับในบ้านไลแลค

ถ้าคนร้ายใส่ถ่านอัดเข้าไปในห้องเลย รับรองว่าเหยื่อต้องตายแน่ๆ แถมยังดูเป็นการฆ่าตัวตายได้ดีกว่าอีก แล้วคนอย่างผมก็จะไม่สงสัยอะไรไร้สาระแบบนี้ขึ้นมาแน่ๆ”

“เขาคงกลัวว่าจะถูกจับได้ละมังคะ” ซูบินพูดพลางยกไหล่ “หรืออาจจะไม่อยากเข้าใกล้เหยื่อก็ได้...เพราะเหยื่ออาจจะได้ยินเสียงและตื่นขึ้นมา”

“ยิ่งดูพิลึกหน้าเห็นด้วย

“ที่คุณฮย็อนพูดก็มีเหตุผล แต่วันนั้นโซฮย็องดัลเมามากจนเดินกลับบ้านเองไม่ไหว เขาตีกับชายที่เรียกตัวเองว่าเจ้าของบ้านจนเมา แล้วชายคนนั้นก็แบกเขามาส่ง ถ้าคืบถ่านอัดใส่เข้าไปตอนนั้นก็คงไม่รู้ตัว อีกอย่างการวางถ่านอัดไว้ตรงหินที่ปักเก้าน่าจะโดนจับได้มากกว่าอีก...ผมพูดอะไรลึกลับกว่านี้ไม่ได้ เพราะเป็นแค่ความรู้สึกแรกของผมในตอนนั้น มันมีร่องรอยเหมือนใครบางคนกำลังล่อ จัดการไม่เด็ดขาด ถ้าเหยื่อเกิดขึ้นมาก่อนแล้วไม่ตายก็จะยอมรับผิด เหมือนยังให้ออกสอยอยู่...”

“...”

“ตอนนั้นผมเสนอว่าจะต้องสืบสวนถึงความเป็นไปได้ของการฆาตกรรม ตอนแรกอัยการก็เห็นด้วย แต่วันต่อมากลับมีคำสั่งให้ตัดสินไปเลยว่าเป็นคดีฆ่าตัวตาย ผมเลยรู้สึกสงสัยนับแต่นั้นมา...เป็นไงครับ คำพูดของผมน่าสนใจไหม”

ซูบินสับสน เธอไม่รู้ว่าควรจะรับฟังมากน้อยแค่ไหน ตอนแรกเธอคิดว่านี่คงเป็นการพบปะที่ไม่น่าจะสลักสำคัญอะไร เธอไม่ค่อยชอบใจนักที่มีคนไม่รู้จักรับรองเธอหลังบรรยายจบโดยให้ผู้รับผิดชอบเรียกเธอออกไปพบแบบนี้ แต่ก็คิดว่าอาจจะเป็นคนที่จะช่วยเหลือเธอได้หรือมีประโยชน์ต่อการเขียนบทความ เธอจึงตัดสินใจมาพบ ตั้งใจจะมาดูก่อนว่ามีประโยชน์หรือไม่ แล้วไม่นานก็กลับ แต่บทสนทนาที่เหนือความคาดหมายนี้ก็กลับดึงซูบินเอาไว้ยาวนานกว่าที่คิด

“ผมว่า...คุณฮย็อนดูเหมือนจะไม่ค่อยรู้เรื่องราวของโซฮย็องดัลนะ”

“ยิ่งดูพูด

“อะไรนะคะ”

“มีเนื้อหาหลายส่วนแตกต่างจากความจริง ผมหมายถึงคำอธิบายอื่นๆ เกี่ยวกับไซย็องดัลนะครับ”

“เช่นอะไรคะ”

“ตัวอย่างหรือ ถ้าให้ยกตัวอย่าง...ก็ได้ ดูเหมือนคุณเชื่อมาตลอดว่าไซย็องดัลเป็นนักศึกษา ว่าแต่คุณทราบไหมครับว่าเขาเรียนมหาวิทยาลัยไหน”

“ฉันไม่ทราบค่ะ”

“ไซย็องดัลไม่ใช่นักศึกษาครับ แต่เป็นเพียงผู้ที่ทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น ซึ่งดูจากพฤติกรรมแล้วเหมือนจะเป็นเพียงคำที่คนอื่นใช้เรียกเขาเท่านั้นเอง”

ซูบินถอนหายใจออกมาเบาๆ เธอเองก็ลุ่มใจเกี่ยวกับการกอบกู้ความทรงจำในวัยเด็กของตัวเองอยู่มากเหมือนกัน

“ฉันเขียนบทความขึ้นจากความทรงจำตอนเจ็ดขวบค่ะ ลองจินตนาการว่าเด็กคนหนึ่งจะได้รับข้อมูลที่จำกัดขนาดไหน ยิ่งพอเวลาผ่านไป ก็มักจะลืมข้อมูลที่แสนจำกัดเหล่านั้นไปอีก จึงมีส่วนที่แตกต่างจากความเป็นจริงอยู่บ้างล่ะค่ะ”

“คือ...ผมไม่ได้จะว่าคุณเรื่องนั้น...”

ย็องดูพูดอ้อมแอ้มพลางลดสายตาลง เขาจ้องมองไปที่มุมโต๊ะที่คั่นกลางระหว่างพวกเขาด้วยใบหน้าเหมือนกำลังคิดไตร่ตรองอะไรอยู่ ก่อนจะเอ่ยปากออกมาช้าๆ

“ตอนนั้นผมรู้สึกที่...คนอื่น ๆ หมายถึงผู้ใหญ่ในบ้านนั้นคนอื่น ๆ นะครับ ไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับไซย็องดัล...”

“เป็นไปได้ค่ะ เพราะเขาค่อนข้างเก็บตัว แต่ความรู้สึกที่มีต่อคนคนนั้นเป็นเรื่องจริง แต่ฉันก็ไม่ได้เขียนบทความทั้งหมดจากความรู้สึกหรอกนะคะ”

ย็องดูทำหน้าที่เหมือนไม่อาจเห็นด้วยกับเธอได้เต็มที่

ซูบินอยากจะทำอะไรออกมาตั้ง ๆ ว่า ‘คนที่อาศัยอยู่ในบ้านนั้นคือฉัน! แล้วนี่ก็เป็นเรื่องราวที่เขียนจากมุมมองของฉัน ไม่ใช่เรื่องของคุณ’

“ในความทรงจำของคุณฮย็อน ไซย็องดัลเป็นคนยังไงหรือครับ”

“คะ”

“มันต้องมีส่วนที่ไม่ได้เขียนลงไป ในบทความด้วยใช่ไหมล่ะครับ ช่วยบอกผมได้ไหม”

ย็องดูถามซ้ำ

“คุณจำได้ไหมครับว่าไซยงดัลเป็นคนยังไง”

“...”

ซูบินไม่อาจตอบคำถามของย็องดูได้ในทันที ตอนที่เธอคิดถึงความทรงจำในวัยเด็กนั้น มีทั้งรู้สึกโหยหาเลื่อนราง แถมยังแฝงไปด้วยความรู้สึกหอมหวานที่เกิดขึ้นจากการได้ลิ้มรสความรู้สึกเหล่านั้นอีกครั้งด้วย แต่อดีตตำราวจนนี้พยายามดึงความทรงจำสีเทาๆ ให้กลับมามีชีวิต และถามเธอว่าจริงๆ แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ซึ่งซูบินไม่รู้

ในด้านของย็องดู เขาคิดว่าควรใช้เวลาซูบินสักนิดก่อนจะเล่าความจริงให้เธอฟัง ที่จริงเขาจะหยุดมันไว้ตรงนี้ก็ได้อะ แต่ย็องดูรู้ว่าเขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ตอนนี้เขาอยากส่งต่อปัญหาที่เก็บไว้คนเดียวมาสู่ลิบแก้วให้คนอื่นได้รู้บ้าง บังเอิญเป้าหมายของเขาเป็นเด็กหญิงคนหนึ่ง ที่ตอนนั้นอายุเพียงเจ็ดขวบ เด็กหญิงคนนี้ได้มาเป็นคนมีชื่อเสียงและเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ พอย็องดูได้อ่านผลงานของเธอเข้าโดยบังเอิญก็จำได้ทันที หลังเกษียณเขาได้แต่นั่งเปิดหนังสือพิมพ์อ่านฆ่าเวลาไปวัน ๆ เพราะไม่มีอะไรทำ แล้วเหตุการณ์ในอดีตก็เดินเข้ามาหาย็องดูอีกครั้งเมื่อมันปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ แถมยังกระตุ้นความสงสัยที่ยังไม่เคยคลี่คลายของเขาด้วย ต่อไปจะเป็นอย่างไรคงต้องให้ผู้หญิงคนนี้เป็นคนตัดสินใจ

เมื่อความบังเอิญหลาย ๆ อย่างเกิดขึ้นพร้อมกัน เขาก็คิดขึ้นมาว่า บางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะช่วยให้เขาได้รู้ความจริงที่อยากรู้มานานก็ได้

บทที่

“มันไม่ใช่” การเขียนบทละครขึ้นมาใหม่ ‘นะคะ’

ฮัยอนซูบินกาทบทไม่ว่างๆ คำว่า “รีดราม่า” ที่เขียนอยู่บนกระดานไวท์บอร์ด กลุ่มผู้ฟังที่ส่วนใหญ่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนบัตร์พนักงานไว้ที่คอต่างกำลังจ้องซูบินกันเป็นตาเดียว

“บทละครจะต้อง ‘ถูกเขียน’ ขึ้นอีกครั้ง”

ซูบินอ่านโดยเว้นช่องว่างระหว่างคำพยางค์เกิดปฏิกิริยาจากผู้ฟังพนักงานใหม่ทุกคนต่างจดจ้องเธอ พวกเขาคือกลุ่มคนหนุ่มสาวที่เก่งและเฉลียวฉลาดซึ่งเพิ่งเข้าทำงานในบริษัทขนาดใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของเกาหลีด้วยความยากลำบาก จุดเริ่มต้นของพวกเขาขึ้นอยู่กับผลการประเมินจากศูนย์ฝึกรอบรมพนักงานแห่งนี้ ฉะนั้นจึงต้องตั้งใจฟังให้ดีไม่ว่าจะเรียนอะไรก็ตาม

ด้วยร่างที่สูงกว่าผู้หญิงทั่วไป หุ่นผอมเพรียว ใบหน้าดูสุภาพเรียบร้อย และน้ำเสียงทุ้มต่ำแต่ดังกังวานพอเหมาะ ถ้ามองในฐานะผู้บรรยายแล้ว ซูบินถือว่ามีความสมบูรณ์แบบได้เปรียบคนอื่นอยู่หลายข้อ ซึ่งเธอก็รู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์และหน้าตาดี

“ความปรารถนาของคนเกาหลียุคใหม่ที่สะท้อนผ่านละครคืออะไร ลองตอบดูสิคะ”

“เงินครับ!”

ชายสวมแว่นตากกรอบหนาที่นั่งอยู่แถวหน้าตอบ ซูบินยิ้ม ในโลกใบนี้ ไม่จำเป็นต้องซ่อนความปรารถนาในเรื่องธรรมดา ๆ เพื่อรักษาหน้ากันอีกต่อไปแล้ว การเปิดเผยความปรารถนาในเรื่องพื้นฐานของการดำรงชีวิตแล้วมุ่งทำตามความปรารถนานั้นไม่ใช่เรื่องน่าอับอายในสังคมยุคนี้

“หน้าตามีเสน่ห์!” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้น “ซื้อเสียง!” เสียงตะโกนดังมาจากอีกด้าน แล้วใครคนหนึ่งก็ทำปากยื่นและตอบสิ่งที่คนรอบตัวพูดออกมาว่า “สุดท้ายก็คือเงินนั่นแหละ”

“น่าจะมี ‘ครอบครัว’ ด้วยนะ”

พนักงานหญิงที่สวมเดรสสีฟ้าอ่อนนั่งอยู่กลางกลุ่มคนสวมเสื้อสีดำ สีขาวพูดขึ้น บางคนตะโกนว่า “ความโรแมนติก” “สุดท้ายมันก็คือเงินนี่ละ” เสียงเมื่อครู่ดังขึ้นด้วยความเย้ยหยันอีกครั้ง ซูบินเขียนคำพูดเหล่านั้นลงบนกระดานไวท์บอร์ด

“โอเค ถูกทั้งหมดค่ะ โดยพื้นฐานแล้วสิ่งเหล่านี้...”

ซูบินวาดวงกลมขนาดใหญ่ล้อมคำเหล่านั้นไว้ แล้วโยนปากกาไวท์บอร์ดลงไปในที่วางแปรงลบกระดานได้อย่างแม่นยำ

“ความปรารถนาเหล่านี้ทำให้ตัวละครในละครของเราเคลื่อนไหว ทั้งเคลื่อนไหวแบบดึงดูดกันและผลักกัน ส่งผลให้เรื่องราวดำเนินไป ฉันเอง คิดดูอีกทีว่า ตัวเอกในละครทำอะไรบ้างเพื่อให้ความปรารถนาของตัวเองสัมฤทธิ์ผล”

ซูบินเดินขึ้นหน้ามาเล็กน้อย สายตาของทุกคนมองไปยังสีหน้าที่เต็มไปด้วยความมั่นใจและรูปร่างเพริ้วลมของเธอ เข้มกั๊กที่อุดลมอบให้ เป็นของขวัญครบรอบสามปีโตเตนอยู่บนปกเสื้อสูท

จริง ๆ แล้วซูบินเป็นนักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ในบรรดานักเขียนหนังสือแนวพัฒนาตัวเองที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในปัจจุบันนั้น เธอได้รับการยอมรับว่าแตกต่างจากคนอื่นและเชี่ยวชาญในเรื่องนี้ ถ้าพูดถึงเรื่อง

วัฒนธรรมกระแสนิยมแล้ว ละครถือเป็นวัตถุประสงค์ในการเล่าเรื่องที่ให้ได้ผลเสมอ

“ช่วงยุค ๒๐๐๐ ละครส่วนหนึ่งจะใช้พล็อต ‘ซินเดอเรลลาหม้าย’ ลองยกตัวอย่างกันดูดีไหมคะ ผู้บริโภคละครเกาหลีหลัก ๆ ก็คือกลุ่มแม่บ้านวัยสี่สิบปีขึ้นไป วันหนึ่งแม่บ้านเหล่านี้เกิดเบื่อละครที่มีพล็อตเดิม ๆ อย่างผู้หญิงสาวสวยใจดีแต่ยากจนได้เจอกับลูกชายคนรวย แต่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมาย ไหนจะพ่อแม่ของฝ่ายชายคัดค้าน ไหนจะโดนดูถูกเหยียดหยามจนต้องเสียน้ำตาทุกวันเป็นถึง แต่สุดท้ายก็ได้แต่งงานกันอยู่ดี พล็อตวัยรุ่นุ่นตอนปลายเช่นนี้ไม่สามารถดึงดูดผู้บริโภคหลักเอาไว้ได้อีกต่อไปแล้ว พวกเขาอยากได้เรื่องราวที่ตัวเอกเป็นคุณน้าและสะท้อนชีวิตของตัวเอง โดยยังคงใช้เรื่องแนวซินเดอเรลลาได้อยู่เช่นเดิม แต่เปลี่ยนเป็นตัวเอกที่แต่งงานแล้ว จึงกลายมาเป็นเรื่องราวการค้นหาตัวเองของแม่หม้าย”

ซูบินกวาดตามองพนักงานใหม่ที่กำลังตั้งอกตั้งใจอย่างพึงพอใจ แล้วบรรยายต่อ

“คุณน้าที่ปรากฏตัวในละครแนวนี้จะเป็นคนแบบไหนคะ ก็มีทั้งผู้หญิงที่ต้องเลี้ยงลูกและทำงานบ้านจนไม่มีเวลาดูแลตัวเอง ทั้งที่เหี่ยวแห้งลงทุกวัน จนกลายเป็นคนไร้เสน่ห์ เป็นผู้หญิงไร้ความสามารถเพราะที่ผ่านมาเอาแต่พึ่งพาเงินของสามี หรือไม่ก็ผู้หญิงที่เชื่อฟังแต่สามีและเสียสละตัวเองอย่างกับคนบ้า จากนั้นก็จะเป็นเรื่องราวของชีวิตหลังหย่าร้างที่เธอต้องหางานทำตามหาความสำเร็จ สร้างอิสรภาพให้ตัวเอง จนกลายเป็นผู้หญิงที่หน้าภาคภูมิใจได้ในที่สุด ระหว่างนั้นก็ได้พบความรักครั้งใหม่ที่จริงจังและจริงใจ

“ลองดูกระบวนการการสร้างความสำเร็จของแม่หม้ายคนนี้นักคะ เธอต้องเจ็บปวดเพราะถูกสามีทรยศ พอจัดการกับปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ได้ก็ออกไปหางานทำ ที่ผ่านมาเธอดำรงชีวิตด้วยเงินที่สามีหามาให้เท่านั้น จึงไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถของตัวเองออกมาให้ใครได้เห็น แต่ตอนนี้เธอได้โอกาสที่จะใช้ความสามารถนั้นแล้ว แล้วทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยไม่ต้องลองผิดลองถูก ท้ายที่สุดชีวิตของเธอก็รุ่งโรจน์ เธอโดดเด่นจนก้าวข้ามคนที่ทำงานนั้นมาตั้งแต่อายุสี่สิบกว่า ๆ และสั่งสม

ความลับในบ้านไร่แลค

ประสบการณ์มาเรื่อย ๆ ด้วยซ้ำ ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ เธอยังมีหนุ่มโสดรูปงาม ซึ่งเป็นถึงลูกของเจ้าของบริษัทมาหลงรักเข้าอีก เขาคอนั่นร่ำรวย อายุยังน้อย หน้าตาหล่อเหลา แถมยังเรียนจบจากต่างประเทศ แต่คิดดูสิว่า ในความเป็นจริงนั้นเธอต้องไร้เสน่ห์มากแค่ไหน สามี่ถึงได้ทอดทิ้งเธอไปหาผู้หญิงอื่นล่ะ

“เรื่องราวหลังจากนั้นก็ดำเนินไปตามสูตรพล็อตซินเดอเรลลา เพิ่มเติมเพียงเหตุผลในการตัดด้านการแต่งงานของเธอและคนรักใหม่คือ ‘แม่หม้าย ลูกติดกล้ำท่าแบบนี้ได้อย่างไร’ แล้วผู้ที่ได้รับบทพ่อแม่ผู้ตัดด้านการแต่งงาน ก็คือดาราหุ่นใหญ่ที่ปรากฏตัวในละครเรื่องไหนก็เอาแต่คัดค้านการแต่งงานของลูกทำเดี๋ยว เรื่องราวแบบนี้สร้างขึ้นเพื่อผู้หญิงที่แต่งงานแล้วและได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ว่าซินเดอเรลลาแบบเดิม ๆ ไม่มีอยู่จริง พอพิสูจน์จนแน่ใจแล้วว่าสามี่ไม่ใช่เจ้าชายอย่างที่คิดก็ตัดสินใจทิ้งเขาไปแต่งงานใหม่กับเจ้าชายหนุ่มที่ทั้งโสด หล่อ และร่ำรวย แล้วเรื่องราวแบบซินเดอเรลลา ก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งในรูปแบบนี้นั่นเอง”

ผู้ฟังบางคนหัวเราะแทรกขึ้นมา ซูบินให้ผู้ฟังลองบอกชื่อละครตามสูตรนี้กันดู ทุกคนต่างก็ทยอยกันตอบขึ้นมาเรื่อย ๆ

“แล้วในความเป็นจริงเป็นยังไงคะ มีอาชีพอะไรที่หญิงวัยกลางคนที่ไว้ประสบการณ์การทำงานจะสามารถทำได้หลังหย่ากับสามี่แล้วบ้างคะ”

ชื่ออาชีพที่น่าจะเป็นไปได้ก็หลังไหลออกมาจากปากของเธอผู้ฟัง ซึ่งซูบินก็เห็นด้วย

“คะ ใช่แล้ว ก็มีพนักงานคิดเงิน ขายประกัน ขายเครื่องกรองน้ำ แม่ครัวในโรงเรียน พนักงานขับรถแทน* สำหรับลูกค้าผู้หญิง ทำงานพาร์ตไทม์ ในร้านของเพื่อนที่ทำธุรกิจส่วนตัวจึงได้เงินเดือนครึ่งเดียว หรือไม่ก็พนักงานทำความสะอาด บางคนได้ค่าเลี้ยงดูก็ใช้เปิดธุรกิจส่วนตัว แต่ทำไปไม่ได้ไม่ถึงสามเดือนก็เจ๊งเพราะไม่มีเงินจ่ายแม่แต่ค่าตกแต่งร้าน แล้วก็คงไม่มีลูกเจ้าของ

*ในประเทศเกาหลีจะมีอาชีพพนักงานขับรถแทนซึ่งมักถูกเรียกให้มาขับรถแทนเจ้าของรถที่ดื่มเหล้าจึงไม่สามารถขับรถได้ตามกฎหมาย

ซูเปอร์มาร์เก็ตที่โหนดมาหลงรักพนักงานคิดเงิน เพราะปกติแล้วลูกค้าของร้านมักจะไม่คุยกับคุณหม่าแคชเชียร์ในร้านของตัวเองอยู่แล้ว จริงไหมคะ”

ประเด็นที่ซูปินต้องการจะหยิบยกขึ้นมาพูดคือ กระบวนการทำความเข้าใจปราศรัยให้บรรลุลูกถูกย่อให้สั้นลงได้ในละคร แม้ความปราศรัยที่ปรากฏในละครจะเป็นความปราศรัยของปูกุซนทั่วไปจริง ๆ แต่ถ้าคุณอยากประสบความสำเร็จก็ต้องเขียนกระบวนการที่สั้นลงในละครนั้นขึ้นมาให้ตรงตามความเป็นจริง

ซูปินยกตัวอย่างละครประเภทอื่น ๆ อีกสองสามประเภท ไม่ว่าจะป็นละครที่พูดถึงการเติบโตของดาราคณหนึ่งที่ประสบความสำเร็จได้จากความจริงใจและความสามารถระดับอัจฉริยะ ละครสำหรับพนักงานกินเงินเดือนที่จัดการอุปสรรคบ้า ๆ ของศัตรูคู่อาฆาตแล้วกลายเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของคณะผู้บริหารได้ด้วยใจดีและแผนการแปลกใหม่ของตัวเอง ละครแอ็คชั่นแนวสายลับที่ตัวเอกสามารถฆ่าใครก็ได้คนเดียวเพื่อความรัก รวมทั้งละครแนวครอบครัวที่เยี่ยมเยียนบาดแผลของทุกคนหลังกลับมารวมตัวกันในพิธีกราบไหว้ระลึกถึงพ่อแม่ที่จากไป

แล้วก็ถึงเวลาอธิบายเรื่องละครสั้นคิดที่พูดถึงการเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อความรักรักรู้อยู่แล้วว่าจะต้องจบแบบไม่สมหวังเพราะเป็นสายเลือดเดียวกันหรือเพราะถูกกีดกัน หรือเพราะพ่ายแพ้ให้กับพวกวัตุนิยม

“คนสมัยนี้ปราศรัยจะมีความรักกับคนสายเลือดเดียวกันหรือครับ”

ชายสวมแว่นตากอบหนาที่นั่งแถวหน้าสุดถาม

“เป็นคำถามที่ดีค่ะ ทุกท่านอย่าหัวเราะลิดะ”

ซูปินอธิบายต่อ

“ตามสูตรของละครแล้ว พี่น้องไม่แท้มักจะบังเอิญมาเจอกันด้วยเรื่องอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ไป ๆ มา ๆ ผู้หญิงที่พระเอกรู้สึกดีด้วยดันเป็นน้องสาวที่หายไปตั้งแต่เด็ก ดิฉันไม่ได้เรียนด้านการวิเคราะห์จิตใจคนมา จึงไม่สามารถบอกถึงความปราศรัยทางเพศระหว่างคนที่มีความสัมพันธ์กันที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนาได้ค่ะ นักเขียนบทละครก็เช่นกัน เพียงแต่เขาอยากใช้มันเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางความรักของพระเอกนางเอกเท่านั้นเอง

ความลับในบ้านไลแลค

“ทุกท่านลองสังเกตดูให้ดีลึะคะว่า นักเขียนบทพยายามหลีกเลี่ยงความเกี่ยวพันกันโดยตรงมากแค่ไหน ทั้งที่ใช้เรื่องความสัมพันธ์ของคนสายเลือดเดียวกันมาเป็นประเด็นหลัก แต่กลับเลือกใช้วิธีวางเพื่อบังคับให้คุณดูเชื่อในความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดของตัวเอง แทนที่จะให้เป็นพี่น้องกันแท้ๆ แต่กลับให้นางเอกเป็นลูกติดของภรรยาอีกคนของพ่อแท้ๆ ของพระเอกที่หย่ากันไปแล้ว ต่างคนต่างก็ไปมีครอบครัวใหม่ แม้ว่าพระเอกและนางเอกจะไม่ใช้พี่น้องร่วมสายเลือด แต่กลับมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันจนเหมือนเป็นพี่น้องแท้ๆ แล้วรู้อะไรไหมคะ ในละครที่พูดถึงความสัมพันธ์ของคนสายเลือดเดียวกันนั้น ช่วงเวลาแห่งความสุขของพระเอกและนางเอกที่ยังไม่รู้ความจริงจะไม่มีฉากจูบหรือนอนด้วยกัน จะจำกัดอยู่แค่การจับมือหรือกอดเท่านั้น เพราะความสัมพันธ์ทางกายของสายเลือดเดียวกันเป็นเรื่องต้องห้าม จึงไม่สามารถออกอากาศได้”

ชายสวมแว่นที่นั่งแถวหน้าพยักหน้าหงึกๆ ด้วยสีหน้าจริงจังเช่นเดิม

ดูเหมือนตอนนี้พนักงานใหม่จะพร้อมใช้กลยุทธ์ตราหมาของซูบินแล้ว ซูบินเป็นนักสัมภาษณ์มืออาชีพคนหนึ่ง เธอเคยสัมภาษณ์คนที่ประสบความสำเร็จมามาก จึงได้เรียนรู้วิธีสร้างความสำเร็จมาบ้างและนำมาบอกต่อ เมื่อพนักงานผู้แสนตั้งใจทั้งหลายได้ฟังคำพูดของซูบิน จึงรู้สึกเหมือนได้รับการปลอบประโลม คนรุ่นใหม่ต่างใช้หนังสือพัฒนาตัวเองเป็นตัวช่วยกันทั้งนั้น ซูบินรู้ความจริงข้อนี้ดีและหยิบมาใช้ เธอจึงโด่งดังขึ้นมา

ซูบินจบการบรรยายที่วางแผนไว้ว่าจะยาวราวสามชั่วโมงด้วยการพูดยาวไม่หยุดพักได้ในเวลาสองชั่วโมงสี่สิบนาที ระหว่างที่เธอกำลังเพลิดเพลินกับเสียงปรบมือส่งท้ายของเหล่าผู้ฟังที่ตั้งกองไปทั่วห้อง ซูบินก็เก็บข้าวของและเอกสารการบรรยายใส่กระเป๋า เธอกระหายน้ำ จึงหยิบน้ำเปล่าที่ตั้งอยู่บนโต๊ะขึ้นดื่มรวดเดียวหมดขวด ซูบินชอบบรรยายมากกว่าเขียนบทความ เพราะคำพูดส่งไปถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทันทีและมีการตอบรับกลับมาในทันทีเช่นกัน ความสนุกแบบนี้ทำให้ซูบินยังคงบรรยายให้สาธารณชนฟังทั้งที่เป็นงานที่เหนื่อยมาก พนักงานบางคนรวมตัวกันมาขอให้เธอเซ็นชื่อลงบนปกหนังสือที่เธอเขียนด้วย

ระหว่างเดินไปตามทางเดินในศูนย์ฝึกอบรม ซูบินก็สัมผัสได้ถึงความอ่อนล้าที่ชวนให้รู้สึกดีของตัวเอง ช่วงเช้าและช่วงบ่ายเธอมีบรรยายนานสามชั่วโมงในสถานที่ต่างกัน อูดลบอกว่าจะขับรถมารับ ซูบินจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสะพาย

“อยู่ไหน หมากูดล^๒”

หลังจากนั้นสองชั่วโมงยี่อนซูบินและปาร์คูดลก็นอนอยู่บนเตียง เลื้อยผ้าถูกอดตึงไปก่อนหน้านี้อแล้ว ที่นี่คือคอนโดของซูบินในย่านอัปจาง

ซูบินนั่งพิงหัวเตียงมองปาร์คูดล แพนหนุ่มแสนรักที่นอนอยู่ข้างๆ อูดลนอนคว่ำหน้าหลับตาอยู่ เหนือแห้งไปแล้ว แผ่นหลังกว้างจึงดูवलเนียน ซูบินเกยคางไว้กับส่วนที่เว้าลงไปของแนวกระดูกสันหลังแล้วกอดเขาจากด้านหลัง เมื่อเนื้อสัมผัสเนื้อก็รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นใจ ตอนนั้นเธอรู้สึกเหมือนกำลังมองปาร์คูดลวัยเด็กเมื่อยี่สิบเก้าปีก่อน ตอนนั้นเขาสวมเสื้อยืดขนาดใหญ่มากกว่าร่างกาย แล้วก้าวฉับ ๆ เข้ามาในห้องพร้อมลมหนาว เลื้อยยึดที่อูดลใส่เป็นเสื้อยืดสีแดงมีรูปการ์ตูนเจ้าหนูพราหมณ์สกปรกติดอยู่ที่หน้าอก ซูบินก็ใส่เสื้อลายเดียวกัน เธอสะดุ้งตื่นขึ้นมาแล้วยังไม่หลับต่อเพราะมัวแต่คอยเพื่อนที่ไปเข้าห้องน้ำอยู่ ตอนนั้นยังเป็นเวลาเช้าเกินไปที่เด็กอายุเจ็ดขวบจะตื่นขึ้นมา ไฟกะพริบบนต้นคริสต์มาสที่อยู่ตรงห้องโถงยังคงเปิดอยู่ แสงสลัวส่องผ่านประตูกระดาษเข้ามา มันเป็นความสงสารที่ผุดขึ้นมาในใจของเด็กน้อย ซูบินกอดปาร์คูดลที่นอนหันหลังให้จนแน่น

“ทำไมถึงโตได้ขนาดนี้เนี่ย”

ซูบินลูบไล้และจิกจี้สี่ข้างหนาหน่นของเขา ทำเอาอูดลผุดลุกขึ้นนั่งทันที เห็นดังนั้นซูบินก็หัวเราะคิกคัก อูดลดึงไหล่ซูบินแล้วกอดเธอลงก่อนจะนอนทับลงไป แม้จะกลัวว่าเสียงหัวเราะจะดังไปถึงข้างห้อง แต่ซูบินไม่สนใจแล้ว

^๒ชื่อและนามสกุลจริง ๆ ของเขาคือ ปาร์คูดล ๒-๓-๕ ที่ฟ้องเสียงกับคำว่า ๒-๓-๕ ซึ่งออกเสียงว่า “พาดูกดล” แปลว่า ตัวหมาก

“ว่าแต่คนอื่น ไม่ดูตัวเองเลยนะ”

อูตลวางคางที่มีโรหนวดขึ้นบางๆไว้ตรงเนินอกของซุบินแล้วงูไปมา อูตลและซุบินเล่นต่อสู้กันอยู่บนเตียงใหญ่ ผ้าห่มพันสองมือสองเท้าของทั้งคู่ จนยุ่งเหยิง พอหัวเราะจนหายใจไม่ทันแล้วก็ส่งเสียงแปลกๆออกมา เป็นเสียงที่เรียกว่าหัวเราะก็ไม่ใช่ ร้องไห้ก็ไม่เชิง แม่จะอายุสามสิบหกกันแล้ว แต่พวกเขาทำตัวเหมือนเด็กอายุยี่สิบอยู่เสมอ ถ้าอยู่กับอูตล ซุบินสามารถทำตัวเป็นเด็กได้มากเท่าที่ต้องการ ซึ่งเธอชอบมาก

“เข้าใจใช่ไหม”

อูตลมองซุบินด้วยสายตาดูขึ้นหน้าแล้วพูด

“เข้าใจสิ หมากอูตลจะไม่พูดคำว่ารักออกมาล่ะ”

ซุบินนึกถึงคืนแรกที่ใช้เวลาลออยู่ด้วยกันกับอูตลในห้องนี้ เธอดึงผ้าห่มคลุมไปถึงหัวแล้วอูตลก็กระซิบว่า “รักนะซุบิน แต่ฉันจะพูดคำนี้เป็นครั้งสุดท้าย” พอเธอถามว่าทำไม ก็ได้รับคำตอบที่ช่างตรงดงามนัก เขาตอบเธอว่า เมื่อพูดคำว่ารักออกไปแล้ว เราจะถูกขังเอาไว้ในคำนั้น ถ้าเธอรู้ ฉันรู้ และทุกคนสามารถคาดเดาได้ ก็ปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้ต่อไปจะดีกว่า เมื่อความรู้สึกกลายเป็นคำพูดออกจากปากไปแล้ว มันจะกลายเป็นสิ่งที่มีรูปร่าง และปริมาตรคงที่ จากนั้นเราจะคอยตรวจสอบมันอยู่ตลอดเวลาว่ามันยังอยู่ที่เดิมหรือไม่ และรูปร่างหรือลักษณะเปลี่ยนไปหรือเปล่า

ซุบินหยิบรีโมตขึ้นมาเปิดทีวี ละครลั่นเรื่องดังกล่าวกำลังออกอากาศอยู่พอดี

“ขอโทษนะ ฉันต้องดูเรื่องนี้”

อูตลยกสองมือขึ้นอย่างยอมแพ้

“เนสิ ถ้าถอดความเป็นมืออาชีพออกจากชื่อยีนซุบินแล้ว ก็คงเหลือแต่กระดุกกับหนัง แม้ฉันจะเป็นคนใจกว้าง แต่ก็ไม่ชอบนอนกับก้อนเนื้อเพียงอย่างเดียว ฉะนั้นฉันจะปล่อยเธอไป”

อูตลเดินไปยังห้องครัวโดยไล่กางเกงเพียงตัวเดียว กระดุกสะบัดที่งดงามราวกับถูกวาดบนแผ่นหลังรูปสามเหลี่ยมคว่ำของเขาขยับตามจังหวะการเดิน รูปร่างของเขาสุดยอดไปเลย วันแรกที่ซุบินแนะนำอูตลให้เพื่อนรู้จัก เพื่อนของเธออาศัยช่วงอูตลไปเข้าห้องน้ำกระซิบถามเธอว่า “เขาดูบ้านนอก

มากเลยนะ แล้วหาเงินเก่งไหมเนี่ย ดูท่าจะหาได้น้อยกว่าเธอ ปีหนึ่งจะหาได้ถึงล้านวอนไหมเนี่ย” พอเธอออกไปว่า เขาเป็นนักออกแบบสิ่งพิมพ์ สามารถหาเงินได้พอกินพอใช้ เพื่อนก็ตงสี่ข้างของซูบินแล้วพูดว่า “ยายบ้า นี่เธอนอนกับเขาแล้วละสิ”

“ดูไปดีมนี้ไปด้วยนะครับคุณเฮียอนซูบิน และยังมีมันก็คือละครจริงไหมล่ะครับ”

อูดลยื่นแก้วเหล้าเบย์ลีส์^๒ ใส่น้ำแข็งให้ซูบิน ทั้งสองนั่งพิงหัวเตียงไหล่อิงกัน “รสชาติแบบนี้เหมือนหลงเสน่ห์ปีศาจเลย” อูดลพึมพำออกมา ระหว่างจิบเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รสชาติหวานๆ ซั้นๆ

ละครจบโดยไม่มีตัวอย่างตอนต่อไป “ถ่ายไปออกอากาศไปอีกแล้วสิทำเลยไม่มีภาพเพื่อนำมาทำเป็นตัวอย่างตอนต่อไปแบบนี้ล่ะ” ซูบินพูดพลางหยุดมือที่กำลังเขียนขยุกขยิกลงบนกระดาษ เธอเฝ้าสังเกตละครที่กำลังเป็นที่นิยมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนติดเป็นนิสัยมานานแล้ว เพราะว่าถ้าเตรียมตัวพร้อมอยู่เสมอจะไม่เกิดปัญหาใหญ่ๆ แน่ ซูบินเชื่อว่าปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากการขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

อูดลถามขลุ่ยวางแก้วเปล่าไว้บนโต๊ะข้างเตียงว่า

“เธอบอกว่าจะไปถ่ายรายการใหม่ที่ออกอากาศช่วงเย็นใช่ไหม เมื่อไหร่ล่ะ”

“เดือนหน้า” ซูบินตอบพลางซุกตัวเข้าไปในซอกแขนของอูดล “ก่อนหน้านั้นฉันได้รับข้อเสนอให้เขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ด้วย ก็หนังสือพิมพ์ที่ฉันไปบรรยายคราวที่แล้วนั้นแหละ เขาอยากให้เขียนเรื่องเกี่ยวกับยุค ๘๐”

“ยุค ๘๐ หรือ”

“บทความแนวย้อนยุคกำลังฮิตนะ ฉันต้องเขียนเรื่องราวในวัยเด็ก ๑๐ ตอน” ซูบินเลียคราบแอลกอฮอล์ที่เปื้อนริมฝีปากของอูดล “ฉันอยากให้นายช่วยด้วย”

^๒Baileys เหล้าลัญจชาติไอริช เนื้อข้น สีออกน้ำตาลคล้ายกาแฟ กลิ่นหอมหวาน เพราะหมักจากหางนม บ้างเรียกว่าเหล้าหวาน มีระดับแอลกอฮอล์สูงถึง ๑๗ เปอร์เซ็นต์

“ให้ฉันช่วยยื้อนซุบินนั่นหรือ”

อูตลทำหน้าตกใจจนดูเกินจริง

“ฉันจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับบ้านที่เรายู่ตอนเด็กๆ นะ บ้านที่มีต้นไม้ไลแลคใหญ่ๆ”

บ้านที่ซุบินใช้ชีวิตอยู่ตั้งแต่อายุห้าขวบจนถึงแปดขวบนั้นเป็นบ้านแบบทากากูจู่แท้ๆ ตั้งอยู่ในแขวง D เขตอินพียง ตอนได้รับข้อเสนอให้เขียนบทความนี้ ซุบินคิดถึงบ้านหลังนั้นขึ้นมาเป็นอันดับแรก แล้วผู้ที่จะให้คำแนะนำได้ยอดเยี่ยมที่สุดก็อยู่ข้างๆ เธอไปแล้ว อูตลคือเพื่อนวัยเด็กในช่วงที่อยู่ในบ้านหลังนั้น เขาและเธอได้กลับมาเจอกันอีกครั้งหลังผ่านไปกว่ายี่สิบปี ฉะนั้นเขาจะเป็นคนช่วยเสริมความทรงจำของซุบินให้ถูกต้องได้

“ถ้าไม่มีหมากอูตล ฉันก็ไม่ตกลงทำงานนี้หรอก”

แล้วทั้งสองคนก็เริ่มพูดคุยถึงบ้านที่เคยอาศัยอยู่ตอนเด็กๆ ปล่อยให้เสียงที่วิดังไปเรื่อยๆ อย่างนั้น

บ้านหลังนั้นอยู่สุดซอย ต้องเดินขึ้นบันไดไปสองสามชั้นจึงจะถึงประตูใหญ่สีฟ้า สิ่งก่อสร้างภายในแบ่งเป็นเรือนหลังใหญ่กับเรือนหลังเล็ก ด้านหลังของเรือนหลังใหญ่มีห้องอยู่ห้องหนึ่ง

ทั้งสองคนเริ่มโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนว่าใครเคยอยู่ในบ้านหลังนั้นบ้างแน่นอนว่าในเรือนหลังใหญ่มีครอบครัวของซุบินกับพี่สาวอีกสามคนอาศัยอยู่ที่สาวทั้งสามคนอาศัยอยู่ในห้องเดียวกัน พวกเขาจะมีอายุประมาณยี่สิบปี อูตลบอกว่า ก่อนที่สาวสามคนนั้นจะมาอยู่ มียายคนหนึ่งอยู่ในเรือนหลังใหญ่ด้วย เมื่อยายเห็นเด็กๆ ไม่ว่าจะเป็ลูกของใคร แกจะคอยจับผิดแล้วชี้ไม้เท้าเขกกลางกระหม่อมของเด็กๆ แต่ซุบินนี่ก็ไม่ออกเลย อูตลเข้ามาอยู่ในบ้านก่อนเธอ ยายคนนั้นน่าจะอยู่ในบ้านหลังนั้นก่อนที่ครอบครัวของ

* ที่พักอาศัยแบบหนึ่งของเกาหลีใต้ในช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๙ มีลักษณะเป็นบ้านแต่ปัจจุบันจะมีลักษณะเป็นตึกเตี้ยๆ ครอบครองโดยเจ้าของเพียงคนเดียว แล้วแบ่งห้องให้หลายๆ ครอบครัวเช่าอยู่ภายในบ้านหรือตึกเดียวกัน ลักษณะคล้ายอพาร์ทเมนต์ให้เช่าของไทย แต่ส่วนใหญ่เจ้าของมักจะอยู่อาศัยในตึกนั้นด้วย

ซูบินจะย้ายเข้ามา

ทั้งคู่พูดถึงคนที่เคยอยู่ในบ้านหลังนั้นเท่าที่นึกออกโดยไม่เรียงลำดับเวลา ซึ่งปรากฏว่าบ้านหลังนั้นมีคนอาศัยอยู่เยอะมาก ซูบินจำได้ว่ามีครอบครัวของเธอ พี่สาวสามคน ครอบครัวของอูตลลีคน คู่ข้าวใหม่ปลามันที่มีชีวิตรักน่าอิจฉาในเรือนหลังเล็ก แม่ลูกอ่อนที่เลี้ยงลูกเพียงคนเดียวระหว่างรอสามีที่ไปทำงานในประเทศซาอุดีอาระเบีย แล้วก็พี่ยองดัล นักศึกษาที่อยู่ห้องหลังบ้าน แล้วก็มิคุณลุงเจ้าของบ้านที่ไม่ว่าจะรู้ว่าบ้านอยู่ที่ไหนแต่เขามักจะแวะเข้ามาตรวจตราบ้านอยู่บ่อยๆ บางทีก็เข้ามาทักทายเรื่องโน้นเรื่องนี้แล้วจากไป อูตลบอกว่าการนอกจากคนที่ซูบินพูดถึงแล้ว ยังมียายถือไม้เท้าที่พูดถึงเมื่อกี้ แล้วก็มิคุณนักเรียนมัธยมปลายอาศัยอยู่กับแม่ชีป็นซึ่งมีอาชีพทำอาหารขายบนรถเข็นในตลาดด้วย แต่เขากลับบอกว่า จำพี่ยองดัลที่อยู่ห้องหลังบ้านไม่ได้ ซูบินจึงยกฝ่ามือตีหน้าอกเปลือยเปล่าของเขาเข้าไป

“จำไม่ได้หรือ พี่ยองดัลที่ตายเพราะถูกรถมคว้นด้วยแก๊สจากถ่านอัดนะ?”

อยู่ดี ๆ เธอก็นึกเรื่องนั้นออก อูตลหนึ่งคิดไปลักพักแล้วก็พูดขึ้นมาว่า “งั้นหรือ คิดไปคิดมากก็น่าจะใช่...”

“แต่นี่คือปัญหา คนเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในบ้านนั้นในช่วงเวลาเดียวกัน...”

“พอมีใครย้ายออก ก็มีคนอื่นย้ายเข้า แล้วทุกห้องก็เป็นห้องเดี่ยว”

อูตลเอ่ยขึ้น ซูบินก็นิ่งนึกทบทวนความทรงจำอยู่สักพัก ก่อนจะตะโกนออกมาอย่างอดรนทนไม่ไหว

“โธ่! ตกกลางบ้านหลังนั้นอยู่กันกี่คนกันแน่เนี่ย ทั้ง ๆ ที่ก็แคบเท่ารูหนูแค่นั้นนะ”

“ไม่รู้หรือไง นั่นคือความรู้สึกกลับของยุค ๘๐ เลยนะ”

ซูบินคิดว่าเธอจำเป็นต้องกำหนดช่วงเวลา โดยยึดปีใดปีหนึ่งเป็นหลัก แล้วลองนับจำนวนคนที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นในปีนั้น จากนั้นก็ค้นหาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีนั้นเป็นหลัก

“รูปถ่าย!” ซูบินตะโกน “อูตล! นายมีรูปเก่า ๆ บ้างไหม”

ความลับในบ้านไลแลค

“น่าจะอยู่บ้านพ่อที่โนนซานนะ”

บ้านของซูบินก็มีอัลบั้มรูปเก่าๆ อยู่เหมือนกัน มุมล่างของรูปเหล่านั้นจะมีวันที่ที่ถ่ายรูประบุไว้ด้วย

“นายจะไปบ้านที่โนนซานอีกเมื่อไหร่”

อูตล่ายหน้าเหมือนยังไม่คิดจะไป ซูบินก็ไม่ต่างจากอูตล ถ้าไม่ใช่ช่วงเทศกาลแล้วก็ไม่ค่อยอยากกลับบ้าน อูตลมักพูดอยู่บ่อยๆ ว่าเขาไม่ชอบเผชิญหน้ากับพ่อที่อยู่คนเดียวหลังจากที่แม่เสียไปอย่างนี้เลย เขาเคยพูดด้วยสีหน้าขมขื่นหลังจากกลับบ้านที่โนนซานในช่วงเทศกาลว่า “พวกผู้ชายก็แบบนี้แหละ”

“อูตล! ฉันจะเลี้ยงข้าวนายเอง”

ซูบินกอดแขนของอูตลแล้วดึง แรงดึงทำเอาตัวอูตลเอนเข้าหาตัวซูบิน

“กลับไปเอาอัลบั้มรูปมาให้หน่อย เร็วที่สุดเลยนะ”

ถ้าได้ดูรูปถ่าย เธอจะสามารถคาดเดาคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นในแต่ละปีได้ อีกทั้งเธอตังใจว่าจะใส่รูปลงไปบนบทความ บทความละครรูปด้วย จึงจำเป็นต้องมีรูปเยอะๆ อูตลขัดขืนได้ไม่นานก็ยอมแพ้และตกลง ซูบินจับใบหน้าของเขาแล้วพูดด้วยความตื่นเต็นว่า

“เราจำเป็นต้องตั้งชื่อบ้านหลังนั้น ฉันจะเรียกมันว่า ‘บ้านไลแลค’”

ทั้งสองคนเริ่มลงมือเก็บเสื้อผ้าที่หล่นอยู่รอบเตียงขึ้นมาทีละชิ้น

“ไม่เห็นเข้าท่าเลย ไม่ใช่ศฤงคารนะ”

“แล้วยังไงล่ะ ให้มันดูย้อนแย้งกับความเป็นจริงไง”

“เขียนเสร็จแล้วเธอต้องให้ฉันดูทุกครั้งนะ เพราะฉันคือผู้ร่วมเขียนกับเธอด้วย”

“แน่นอน! ทำไม่จะไม่ได้ล่ะ”

บทความนั้นชื่อ “การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์

^๑เมืองในจังหวัดชุงช็องใต้ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศเกาหลีใต้ ขับรถจากกรุงโซลประมาณสองชั่วโมง

วัฒนธรรมกระแสนิยม” ตีพิมพ์ในหน้าพิเศษทุกวันเสาร์
แล้วในวันที่ต้นฉบับตอนแรกเสร็จอย่างคร่าว ๆ ชูบินก็ถือต้นฉบับนั้น
ไปที่คอนโดของอูตล

การเดินทางในวัยเด็กของฮย็อนซูบิน นักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยม ๑

บ้านไลแลคในปี ๑๙๘๔

ในบ้านที่ฉันอยู่ตอนเจ็ดขวบ หรือปี ๑๙๘๔ บริเวณ
บ้านปลูกต้นไลแลคต้นใหญ่ยักษ์อยู่ต้นหนึ่ง ถ้าจะถามว่าที่นี่
มีอะไรพิเศษ ก็คงมีแต่ต้นไม้ต้นนี้เท่านั้น เพราะเป็นบ้าน
สำหรับอยู่อาศัยรวมกันหลายครอบครัวซึ่งมักจะสร้างคล้ายๆ
กันหมดในกรุงโซล แต่บ้านหลังนี้พอเปิดประตูใหญ่สี่ฟ้า
เข้าไปก็จะเจอลานซึ่งมีต้นไม้ใหญ่โตเตนอยู่ซ้ายมือ เมื่อถึง
ฤดูใบไม้ผลิ ทุกกิ่งก้านจะมีดอกไลแลคสีขาวบานสะพรั่ง
ส่งกลิ่นหอมแรง ถ้าดมตอนท้องว่างอาจทำให้รู้สึกมีน้ำ
จากนั้นดอกไลแลคก็จะร่วงโรยก่อนฤดูร้อนจะมาเยือน

ถ้าย้อนไปดูรูปที่ถ่ายตอนนั้นทั้งหมดก็จะเห็นไลแลค
ต้นนี้ปรากฏอยู่ในรูปมากกว่าครึ่ง เปลี่ยนแค่คนที่อยู่ในรูป
เท่านั้น ตัวบ้านประกอบด้วยเรือนหลังใหญ่ที่แบ่งออกเป็น
สองห้อง และมีห้องหลังบ้านอีกหนึ่งห้อง แล้วยังมีเรือนหลังเล็ก
อีกหลัง ภายในเรือนหลังเล็กก็แบ่งออกเป็นสองห้องเช่นกัน
ในบ้านไลแลคนี้มีคนอาศัยอยู่เยอะมาก แม้จะมีพื้นที่น้อยนิด
ประมาณ ๒๐ ตารางวา แต่กลับมีคนอาศัยอยู่ถึงสิบสี่คน

ฮย็อนซูบิน ผู้มีชื่อเสียงจากการเป็นนักวิจารณ์วัฒนธรรมกระแสนิยมและนักสัมภาษณ์มือทอง
ลงมือเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องราวช่วงทศวรรษ ๑๙๘๐ เป็นความทรงจำสามัญที่เธออยู่ในบ้าน
แบบทากากูจุกแท็ก หรือบ้านพักอาศัยรวมกันหลายครอบครัวเมื่อช่วงอายุเจ็ดขวบ
ความทรงจำเหล่านั้นหอมหวานและบอบบางราวกับกลีบสีขาวยังคงติดตัวเธอมาตลอด
ที่ขึ้นอยู่กับตรงลานบ้านหลังนั้น

แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อเธอตีพิมพ์บทความตอนที่ ๕ ลงในหนังสือพิมพ์
เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งที่เคยมีชีวิตเพราะถูกรุมควั่นด้วยแก๊สจากถ่านอัด
ซึ่งถือเป็นอุบัติเหตุที่เกิดจากระบบทำความอุ่นในบ้านเรือนที่เกิดได้บ่อยในสมัยนั้น
จนถึงเป็นเรื่องปกติ แต่จู่ๆก็มีอดีตตำรวจผู้เคยเกี่ยวข้องกับคดีนั้นมาพบฮย็อน
แล้วถามเธอว่า...แท้จริงแล้วชายคนนั้นตายเพราะอุบัติเหตุจริงหรือ
เมื่อความจริงอย่างหนึ่งผุดขึ้นมา ก็ลากพาความลับอื่นๆให้ตามออกมาจนเกินหยุดยั้ง

"ไม่รู้หรือไง นี่คือความลับของยุค ๘๐ อยู่นะ"

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

[f](#) [t](#) [i](#) [@](#)amarinbooks

[f](#) แพร่นิยายแปล

ISBN 978-616-18-3192-9

255 ๒๓๓

ทดลองอ่านเล่มนี้

9 786161 831929

แปลโดย ปัทมา สุทธิธรรม